

MIROSLAV
BARTÁK
KRESBY

*Rodný dům
Václava Šolce
Sobotka, červen 1986*

102. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1986. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, pobočka KPVU v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskl Mír 6, provoz 62, Praha 3, Čáslavská 15.

Miroslav Barták (nar. 6. června 1938 v Košicích) může být příkladem člověka, jehož život do značné míry utváří Osud. Sice si dobře pamatuje na to, jak mu sudičky vložily do kolébky starší vodové barvičky, ale Osud mu neměl dopřát, aby se mu staly zdrojem obživy. Brali mu je už v nejútlejším dětství, kdy se daly tak dobře olizovat, a byl od nich odstrkován i později, kdy už je používal výhradně k malování. Osud byl tehdy ještě málo školený na to, aby poznal, že domy, stromy, auta, letadla, psi, kočky a zvláště pěkné spolužačky nemaluje chlapec z pouhého rozmaru, ale že ho k tomu nutí probouzející se výtvarný talent. Dostalo se tak volného průchodu rozhodnutí otce, který směřoval syna na dráhu technika. Miroslav Barták se nesměle pokusil vzepřít Osudu i na vojenském gymnáziu, kde založil výtvarný kroužek, a stal se jeho vedoucím i jediným členem. Po maturitě se mu naskytla možnost studovat na Vysoké škole námořní ve Varně. Protože to bylo pro rodiče přijatelnější, než jakási „podivná“ kariéra umělecká, dali souhlas. Miroslav Barták se po absolvování stal lodním inženýrem a jako důstojník Československé námořní plavby brázdil moře a oceány. Každý, koho lákalo cestování, mu záviděl, což nemohl pochopit.

Většinu volného času prožil nad papírem. „Chtěl jsem být malířem“, vysvětluje. „Na lodi jsem maloval moře, přímořské krajiny. Několik obrazů z tohoto období by se našlo mezi příbuznými. Většinou však byl čas jen na skici, drobné poznámky a z toho se pak vyvinul kreslený humor“. Pikantní historky z námořnického života, které nemusejí být ani pravdivé, zná tedy — jako drtí — většina z nás — jenom z doslechu.

Po deseti letech toulání se světem došlo v jeho životě k zásadní změně. Nechtěl se už nechat strkat Osudem. Dokázal ho pevně uchopit a řekl si: „Už té legrace bylo dost a je třeba něco dělat vážně.“

Sbalil objemné desky naplněné kresbami a definitivně opustil loď. Doma obešel několik redakcí. Po těchto návštěvách desky podstatně pohubly, což v něm vyvolalo mylný dojem, že ho kreslený humor uživí, ale že to skutečně žádná velká psina nebude. Miroslavu Bartákovi se daří zachytit myšlenku několika čarami. Jeho práce jsou

zásadně bez slovního doprovodu. Humorné situace nebo lidské vlastnosti zobrazuje originálními symbolickými zkratkami. „Nemám rád přílišné vysvětlování. Když někdo obrázku neporozumí, je už zbytečně cokoli dodávat. Je jasné, že jsme se tentokrát nesešli a můžeme se oba těšit na případné setkání někdy v budoucnu.“

Miroslav Barták vystavoval v mnoha městech v ČSSR i v zahraničí. Například v Itálii, Jugoslávii, Polsku, Kanadě, Turecku, Západním Berlíně a jinde. Vydal několik knih kresleného humoru a to rovněž doma i v cizině. Spolupracuje s mnohými domácími i zahraničními časopisy, s televizí i filmem. Zúčastnil se také četných mezinárodních soutěží a z mnohých si odnesl ceny. Mezi ocenění, které však zatím žádný katalog neuvedl, počítá i výrok svého někdejšího kolegy námořníka: „Vidíš Mirku, my jsme si všichni mysleli, jak jsi s námi nechodil za holkama a chlastat a pořád jsi jen kreslil, že seš blbej. A ty seš zatím slavnej. . .“

VLADIMÍR SŮVA

